



ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

10. května 1995 *

„Volný pohyb služeb – Článek 59 Smlouvy o EHS – Zákaz vyhledávání zakázek na finanční služby prostřednictvím telefonu“

Ve věci C-384/93,

jejímž předmětem je žádost zasláná Soudnímu dvoru na základě článku 177 Smlouvy o EHS College van Beroep voor het Bedrijfsleven o rozhodnutí o předběžných otázkách ve sporu probíhajícím před uvedeným soudem mezi

Alpine Investments BV

a

Minister van Financiën,

o výkladu článku 59 Smlouvy o EHS,

SOUDNÍ DVŮR,

ve složení G.C. Rodríguez Iglesias, předseda, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn a C. Gulmann, předsedové senátu, G. F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward (zpravodaj) a J.-P. Puissochet, soudci,

generální advokát: F. G. Jacobs,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, rada,

s přihlédnutím k písemným vyjádřením předloženým:

- za Alpine Investments BV G. van der Walem a W. B. J. van Overbeekem, advokáty u Hoge Raad der Nederlanden,
- za nizozemskou vládu A. Bosem, právním poradcem ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem,
- za řeckou vládu V. Kontolaimosem, právním poradcem při Státní právní radě, a V. Pelekou, soudní zmocněnkyní Státní právní rady, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království J. D. Colahanem, Treasury Solicitor's Department, jako zmocněncem, a P. Duffym, barrister,
- za Komisi Evropských společenství B. Smuldersem a P. van Nuffelem, členy právní služby, jako zmocněnci,

s přihlédnutím ke zprávě k jednání,

po vyslechnutí ústních vyjádření Alpine Investments BV, nizozemské vlády, zastoupené J. S. van den Oosterkampem, právním poradcem ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem, belgické vlády, zastoupené J. Devadderem, ředitelem správy ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem, řecké vlády, vlády Spojeného království, zastoupené C. Vajdou, barrister, a Komise Evropských společenství, na jednání konaném dne 29. listopadu 1994,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. ledna 1995,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Usnesením ze dne 28. dubna 1993 došlým kanceláři Soudního dvora dne 6. srpna téhož roku položil College van Beroep voor Bedrijfsleven (dále jen „College van Beroep“) Soudnímu dvoru na základě článku 177 Smlouvy o EHS několik předběžných otázek týkajících se výkladu článku 59 této Smlouvy.
- 2 Tyto otázky vyvstaly v rámci žaloby podané Alpine Investments BV proti zákazu telefonicky navazovat styk se soukromými osobami bez jejich předchozího písemného souhlasu za účelem nabízení různých finančních služeb, který jí byl uložen nizozemským ministerstvem financí (činnost nazývaná „cold calling“).
- 3 Alpine Investments BV, žalobkyně v původním řízení (dále jen „Alpine Investments“), je společností podle nizozemského práva se sídlem v Nizozemsku, která se specializuje v oblasti komoditních termínových smluv.
- 4 Strany komoditní termínové smlouvy se zavazují nakoupit nebo prodat určité množství komodit stanovené kvality za cenu a v době stanovených v okamžiku uzavření smlouvy. Tyto strany však nemají úmysl převzít nebo skutečně dodat tyto komodity, nýbrž uzavírají smlouvu pouze v očekávání výdělku založeného na výkyvech cen mezi okamžikem uzavření smlouvy a měsícem dodání, což je možné tehdy, když se před započítím měsíce dodávky uskuteční na trhu termínových obchodů operace opačná k první transakci.
- 5 Společnost Alpine Investments nabízí tři druhy služeb v oblasti komoditních termínových smluv: řízení portfolia, poradenství při investování a předávání příkazů zákazníkům obchodníkům působícím na komoditních termínových trzích usazeným jak uvnitř, tak i mimo území Společenství. Má zákazníky nejen v Nizozemsku, ale i v Belgii, Francii a Spojeném království. Přesto však nemá žádnou provozovnu mimo Nizozemsko.
- 6 V rozhodné době z hlediska skutečností v původním řízení finanční služby v Nizozemsku podléhaly Wet Effectenhandel ze dne 30. října 1985 (zákon o obchodech s cennými papíry, dále jen „WEH“). Článek 6 odst. 1 tohoto zákona zakazoval všem osobám působit jako zprostředkovatel v transakcích ohledně cenných papírů, aniž by byly držiteli oprávnění. Článek 8 odst. 1 dovoloval ministrovi financí za zvláštních okolností udělit výjimku z tohoto zákazu. Avšak podle článku 8 odst. 2 mohla tato výjimka „podléhat omezením a být doprovázena předpisy za účelem předcházení nežádoucímu vývoji v obchodě s cennými papíry“.
- 7 Dne 6. září 1991 ministr financí, žalovaný v původním řízení, udělil Alpine Investments výjimku pro podávání příkazů u stanoveného obchodníka s cennými papíry, Merrill Lynch Inc. Výjimka uváděla, že společnost Alpine Investments se musí řídit všemi případnými pravidly, které vydá ministr financí v blízké budoucnosti ohledně jejich styků s potenciálními zákazníky.
- 8 Dne 1. října 1991 ministr financí rozhodl všeobecně zakázat finančním zprostředkovatelům nabízejícím investice do termínových obchodů a mimo komoditní burzu vcházet ve styk s potenciálními zákazníky prostřednictvím „cold calling“.
- 9 Podle nizozemské vlády bylo toto rozhodnutí přijato v důsledku četných stížností, které ministr financí obdržel v průběhu roku 1991 od investorů, kteří uskutečnili neúspěšné investice v této oblasti. Jelikož stížnosti pocházely zčásti od investorů usazených v jiných členských státech, byl tento zákaz rozšířen na služby nabízené

- v ostatních státech z Nizozemska ve snaze chránit dobrou pověst nizozemského finančního odvětví.
- 10 Za těchto podmínek dne 12. listopadu 1991 zakázal ministr financí společnosti Alpine Investments, aby telefonicky nebo osobně navazovala styk s potenciálními zákazníky, ledaže by tito dali předtím výslovně a písemně na vědomí, že dávají souhlas k tomu, aby s nimi byl tímto způsobem navázán styk.
- 11 Společnost Alpine Investments podala stížnost proti rozhodnutí ministra, které jí zakazovalo provádět „cold calling“. Poté, co dne 14. ledna 1992 byla její výjimka nahrazena jinou výjimkou umožňující jí podávání příkazů u jiného obchodníka s cennými papíry, Rodham et Renshaw Inc., kterou rovněž doprovázel zákaz provádět „cold calling“, podala dne 13. února 1992 novou stížnost.
- 12 Rozhodnutím ze dne 29. dubna 1992 ministr financí zamítl stížnost Alpine Investments. Dne 26. května téhož roku Alpine Investments podala žalobu u College van Beroep.
- 13 Vzhledem k tomu, že společnost Alpine Investments zejména tvrdila, že zákaz „cold calling“ je neslučitelný s článkem 59 Smlouvy, jelikož se týká potenciálních zákazníků usazených v jiných členských státech než v Nizozemsku, College van Beroep předložil Soudnímu dvoru několik otázek týkajících se výkladu tohoto ustanovení:
- „1. Má být ustanovení článku 59 Smlouvy o EHS vykládáno v tom smyslu, že se rovněž týká poskytování služeb, které poskytovatel služeb nabízí telefonicky z členského státu, ve kterém je usazený, (potenciálním) zákazníkům usazeným v jiném členském státu a následně i provádí z tohoto členského státu?
2. Týkají se ustanovení výše uvedeného článku rovněž podmínek nebo omezení, které upravují v členském státu, ve kterém je poskytovatel služeb usazený, zákonný výkon dotyčné profesní činnosti nebo zákonné provozování dotyčného podniku, ale které se nepoužívají – nebo alespoň ne stejným způsobem a ve stejné míře – na výkon výše uvedené profesní činnosti nebo na výše uvedené provozování podniku v členském státě, ve kterém jsou usazeni (potenciální) příjemci dotčené služby, a které v důsledku toho mohou představovat pro poskytovatele služeb v rámci nabídky služeb (potenciálním) zákazníkům usazeným v jiném členském státě překážky, které se nepoužijí na ty, kteří zajišťují poskytování podobných služeb a kteří jsou usazeni v tomto jiném členském státě?
- V případě kladné odpovědi na otázku 2):
3. a) Mohou být považovány zájmy na ochraně spotřebitele a na ochraně dobré pověsti poskytování finančních služeb v Nizozemsku, které jsou základem ustanovení, jehož předmětem je boj proti nežádoucímu vývoji v oblasti obchodu s cennými papíry, za naléhavé důvody obecného zájmu ospravedlňující takovou překážku, která je uvedena v předchozí otázce,
- b) Musí být ustanovení o výjimce, které zakazuje to, co se obvykle nazývá „cold calling“, považováno za objektivně nezbytné pro ochranu výše uvedených zájmů a za přiměřené sledovanému cíli?“
- 14 Na úvod je třeba poznamenat, že za předpokladu, že je směrnice Rady 93/22/EHS ze dne 10. května 1993 o investičních službách v oblasti cenných papírů (Úř. věst. L 141, s. 27; Zvl. vyd. 06/02, s. 43) použitelná na transakce na komoditních termínových trzích, je oproti skutečnostem původního sporu pozdější. Krom toho

- směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitelů v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory (Úř. věst. L 372, s. 31; Zvl. vyd. 15/01, s. 262) se neuplatňuje ani na smlouvy uzavřené telefonicky ani na smlouvy týkající se cenných papírů [čl. 3 odst. 2 písm. e)].
- 15 Otázky předložené Soudnímu dvoru musí být tudíž přezkoumány výhradně se zřetelem k ustanovením Smlouvy použitelným ve věci volného pohybu služeb. V tomto ohledu je nesporné, že služby poskytované společností Alpine Investments, jelikož jsou uskutečňovány za úplatu, jsou službami uvedenými v článku 60 Smlouvy o EHS.
- 16 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu je, zda zákaz „cold calling“ spadá do působnosti článku 59 Smlouvy. V případě kladné odpovědi se ve své třetí otázce táže, zda tento zákaz může být i přesto odůvodněný.
K první otázce
- 17 První otázka předložená vnitrostátním soudem má dvě části.
- 18 Zaprvé je třeba zjistit, zda skutečnost, že dotčené služby představují pouhé nabídky a nemají ještě stanoveného příjemce, tvoří překážku uplatnění článku 59 Smlouvy.
- 19 V tomto ohledu je namístě poznamenat, že volný pohyb služeb by se stal iluzorním, kdyby vnitrostátní právní předpisy mohly volně bránit nabídkám služeb. Použitelnost ustanovení v oblasti volného pohybu služeb nemůže být tudíž závislá na předchozí existenci stanoveného příjemce.
- 20 Zadruhé je třeba zjistit, zda se článek 59 týká služeb, které poskytovatel nabízí telefonicky osobám usazeným v jiném členském státě a které poskytuje, aniž by se přemístil, z členského státu, ve kterém je usazený.
- 21 V projednávaném případě jsou nabídky služeb adresovány poskytovatelem usazeným v jednom členském státu příjemci usazenému v jiném členském státu. Ze samotného znění článku 59 vyplývá, že se proto jedná o poskytování služeb ve smyslu tohoto ustanovení.
- 22 V důsledku toho je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 59 Smlouvy musí být vykládán v tom smyslu, že se týká služeb, které poskytovatel nabízí telefonicky potenciálním příjemcům usazeným v jiných členských státech a které poskytuje, aniž by se přemístil, z členského státu, ve kterém je usazený.
Ke druhé otázce
- 23 Svou druhou otázkou se vnitrostátní soud táže, zda právní úprava členského státu, která zakazuje poskytovatelům služeb usazeným na jeho území obracet se prostřednictvím nevyžádaných telefonních hovorů na potenciální zákazníky usazené v jiných členských státech za tím účelem, aby jim nabízel své služby, představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 59 Smlouvy.
- 24 Na úvod je třeba zdůraznit, že dotčený zákaz se uplatňuje na nabídku přeshraničních služeb.
- 25 Aby bylo možné odpovědět na otázku vnitrostátního soudu, je třeba postupně přezkoumat tři body.
- 26 Zaprvé je třeba zjistit, zda zákaz navazovat prostřednictvím telefonu styky s potenciálními zákazníky nacházejícími se v jiném členském státě bez jejich předchozího souhlasu může představovat omezení volného pohybu služeb. V tomto ohledu předkládající soud upozorňuje Soudní dvůr na skutečnost, že poskytovatelé služeb usazení v členských státech, kde jsou usazení potenciální příjemci služeb, nepodléhají nutně stejnému zakazu nebo přinejmenším ne za stejných podmínek.

- 27 Je třeba podotknout, že takový zákaz, který je předmětem sporu v původním řízení, nepředstavuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 59 jen proto, že ostatní členské státy uplatňují méně striktní pravidla na poskytovatele podobných služeb usazené na jejich území (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 14. července 1994, Peralta, C- 379/92, Recueil, s. I-3453, bod 48).
- 28 Nicméně takovýto zákaz připravuje dotyčné subjekty o rychlý a přímý způsob reklamy a navázání styku s potenciálními zákazníky nacházejícími se v jiných členských státech. Může tedy představovat omezení volného pohybu přeshraničních služeb.
- 29 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda tento závěr může změnit skutečnost, že dotčený zákaz pochází od členského státu, ve kterém je usazen poskytovatel, a nikoli od členského státu, ve kterém je usazen potenciální příjemce.
- 30 Článek 59 první pododstavec Smlouvy zakazuje omezení volného pohybu služeb uvnitř Společenství obecně. V důsledku toho se toto ustanovení týká nejen omezení stanovených hostitelským státem, ale rovněž omezení stanovených státem původu. Jak opakovaně rozhodl Soudní dvůr, právo volného pohybu služeb může být podnikem uplatněno vůči státu, kde je podnik usazen, jestliže jsou služby poskytovány příjemcům usazeným v jiném členském státě (viz rozsudek ze dne 17. května 1994, Corsica Ferries, C-18/93, Recueil, s. I-1783, bod 30; výše uvedený rozsudek Peralta, bod 40, a rozsudek ze dne 5. října 1994, Komise v. Francie, C-381/93, Recueil, s. I-5145, bod 14).
- 31 Z toho vyplývá, že zákaz „cold calling“ se nevymyká z působnosti článku 59 Smlouvy z toho prostého důvodu, že jej ukládá stát, ve kterém je poskytovatel služeb usazen.
- 32 Konečně je třeba přezkoumat určité argumenty předložené vládami Nizozemska a Spojeného království.
- 33 Tyto vlády uplatňují, že dotčený zákaz se vymyká z působnosti článku 59 Smlouvy, protože jde o obecně použitelné opatření, které není diskriminační a jehož cílem nebo účinkem není získat pro vnitrostátní trh zvýhodnění vzhledem k poskytovatelům služeb jiných členských států. Jelikož se dotýká pouze způsobu, jímž jsou služby nabízeny, je obdobný nediskriminačním opatřením upravujícím způsoby prodeje, která podle judikatury Keck a Mithouard (rozsudek ze dne 24. listopadu 1993, C-267/91 a C-268/91, Recueil, s. I-6097, bod 16) nespádají do působnosti článku 30 Smlouvy o EHS.
- 34 Tyto argumenty nemohou být přijaty.
- 35 Ačkoli je pravda, že takový zákaz, jakým je zákaz v původním řízení, má obecnou a nediskriminační povahu a jeho cílem nebo účinkem není získání zvýhodnění pro vnitrostátní trh vzhledem k poskytovatelům služeb jiných členských států, nic to nemění na tom, že jak již bylo uvedeno výše (viz bod 28) může představovat omezení volného pohybu přeshraničních služeb.
- 36 Takovýto zákaz není obdobným právním předpisům týkajícím se způsobů prodeje, které judikatura Keck a Mithouard považovala za vymykající se z působnosti článku 30 Smlouvy.
- 37 Podle této judikatury použití vnitrostátních ustanovení na výrobky pocházející z jiných členských států, která omezují nebo zakazují na území členského státu dovozu určité způsoby prodeje, není způsobilé bránit obchodu mezi členskými státy, pokud se zaprvé používají na všechny dotčené subjekty vykonávající svou činnost na

- vnitrostátním území a pokud se zadruhé dotýkají stejným způsobem – právně i fakticky – uvádění tuzemských výrobků a výrobků pocházejících z jiných členských států na trh. Důvodem toho je, že není způsobilé bránit přístupu těchto výrobků na trh členského státu dovozu nebo bránit mu více, než brání přístupu tuzemských výrobků.
- 38 Takový zákaz, jakým je dotčený zákaz, pochází od členského státu, v němž je usazen poskytovatel služeb, a týká se nejen nabídek, které učinil příjemcům, kteří jsou usazeni na území tohoto státu, nebo těm, kteří se sem přemístí za účelem přijetí služeb, ale i nabídek určených příjemcům nacházejícím se na území jiného členského státu. Proto tento zákaz přímo podmiňuje přístup na trh služeb v ostatních členských státech. Je tedy způsobilý bránit obchodu se službami uvnitř Společenství.
- 39 Je tedy namístě na druhou otázku odpovědět tak, že právní úprava členského státu, která zakazuje poskytovatelům služeb usazeným na jeho území obracet se prostřednictvím nevyžádaných telefonních hovorů na potenciální zákazníky usazené v jiných členských státech za účelem nabízení svých služeb, představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 59 Smlouvy.
- Ke třetí otázce
- 40 Svou třetí otázkou se vnitrostátní soud táže, zda naléhavé důvody obecného zájmu ospravedlňují zákaz „cold calling“ a zda tento zákaz musí být považován za objektivně nezbytný a přiměřený sledovanému cíli.
- 41 Nizozemská vláda uplatňuje, že zákaz „cold calling“ v termínovém obchodě a mimo komoditní burzy má za cíl jednak uhájit dobrou pověst nizozemských finančních trhů, a jednak chránit veřejného investora.
- 42 Nejprve je třeba podotknout, že finanční trhy hrají důležitou roli ve financování hospodářských činitelů a že vzhledem ke spekulativní povaze a složitosti komoditních termínových smluv je jejich dobré fungování do značné míry závislé na důvěře, kterou vzbuzují u investorů. Tato důvěra je zejména podmíněna existencí profesních právních předpisů směřujících k zajištění odborné způsobilosti a loajality finančních zprostředkovatelů, na nichž jsou investoři zvláště závislí.
- 43 Dále, i když je pravda, že ochrana spotřebitelů na území jiných členských států nepřísluší jako taková nizozemským orgánům, nic to nemění na tom, že povaha a rozsah této ochrany má přímý dopad na dobrou pověst nizozemských finančních služeb.
- 44 Zachování dobré pověsti vnitrostátního finančního odvětví může tedy představovat naléhavý důvod obecného zájmu způsobilý ospravedlnit omezení volného pohybu finančních služeb.
- 45 Co se týče přiměřenosti dotčeného omezení, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být požadavky uložené poskytovatelům služeb způsobilé k tomu, aby zaručily uskutečnění cíle, který sledují, a nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz rozsudek ze dne 25. července 1991, *Collectieve Antennevoorziening Gouda a další*, C-288/89, Recueil, s. I-4007, bod 15).
- 46 Jak nizozemská vláda správně podotkla, v případě „cold calling“ není soukromá osoba, obvykle pod vlivem překvapení, schopna se informovat o rizicích vlastních operací, které jsou jí nabízeny, ani porovnat jakost a cenu služeb volatele s nabídkou konkurentů. Jelikož je komoditní termínový trh vysoce spekulativní a stěží srozumitelný pro nedostatečně informované investory, bylo nutné, aby tito investoři byli ochráněni před nejagresivnějšími způsoby vyhledávání zakázek.

- 47 Společnost Alpine Investments nicméně tvrdí, že zákaz „cold calling“ uložený nizozemskou vládou není nezbytný, neboť členský stát poskytovatele by se měl spolehnout na kontrolu prováděnou členským státem příjemce.
- 48 Tento argument je třeba odmítnout. Členský stát, ze kterého je uskutečňován telefonní hovor, je totiž nejzpůsobilější k právní úpravě „cold calling“. I kdyby si stát přijímající hovor přál zakázat „cold calling“ nebo jej podřídil určitým podmínkám, není schopen zabránit nebo kontrolovat telefonní hovory přicházející z jiného členského státu bez spolupráce s příslušnými orgány tohoto státu.
- 49 V důsledku toho zákaz „cold calling“ uložený členským státem, z něhož je uskutečňován telefonní hovor, který má ochránit důvěru investorů ve finanční trhy tohoto státu, nemůže být považován za nezpůsobilý k uskutečnění cíle jak zajistit jejich neporušenost.
- 50 Společnost Alpine Investments krom toho namítá, že obecný zákaz vyhledávání zakázek prostřednictvím telefonického styku s potenciálními zákazníky není nezbytný k uskutečnění cílů sledovaných nizozemskými orgány. Povinné nahrávání nevyžádaných telefonních hovorů těmito zprostředkovatelskými společnostmi by postačovalo k účinné ochraně spotřebitelů. Takováto pravidla byla ostatně přijata ve Spojeném království ze strany Securities and Futures Authority (Kontrolní orgán pro cenné papíry a termínové operace).
- 51 Toto stanovisko nemůže být přijato. Jak generální advokát správně uvedl v bodě 88 svého stanoviska, skutečnost, že jeden členský stát ukládá méně striktní pravidla, než jsou pravidla uložená jiným členským státem, neznamená, že posledně uvedená pravidla jsou nepřiměřená, a tudíž neslučitelná s právem Společenství.
- 52 Společnost Alpine Investments konečně uplatňuje, že jelikož má zákaz „cold calling“ obecnou povahu, nebere v úvahu chování jednotlivých podniků, a v důsledku toho, aniž by to bylo nezbytné, uvaluje břemeno na podniky, které nikdy nebyly předmětem stížností spotřebitelů.
- 53 Tento argument je třeba rovněž odmítnout. Omezení zákazu „cold calling“ na určité podniky z důvodu jejich chování v minulosti by nemuselo postačovat k dosažení cíle obnovení a udržení důvěry investorů ve vnitrostátní trh s cennými papíry obecně.
- 54 V každém případě má dotčená právní úprava omezený dosah. Zaprvé zakazuje pouze navazovat telefonický nebo osobní styk s potenciálními zákazníky bez jejich předchozího písemného souhlasu, přičemž ostatní způsoby navazování styku jsou i nadále povoleny. Dále se toto opatření týká vztahů s potenciálními zákazníky, ale nikoli vztahů se stávajícími zákazníky, kteří si zachovávají možnost dát svůj písemný souhlas novým stykům. Konečně, zákaz nevyžádaných telefonních hovorů je omezen na trh, na kterém byla zjištěna zneužití, v projednávaném případě na trh s komoditními termínovými smlouvami.
- 55 Vzhledem k předcházejícím úvahám se nejvíce zákaz „cold calling“ nepřiměřený cíli, který tento zákaz sleduje.
- 56 Na třetí otázku je tedy třeba odpovědět tak, že článek 59 Smlouvy nebrání vnitrostátní právní úpravě, která s cílem chránit důvěru investorů ve vnitrostátní finanční trhy zakazuje praxi spočívající v obracení se prostřednictvím nevyžádaných telefonních hovorů na potenciální zákazníky usazené v jiných členských státech za účelem nabízení služeb spojených s investováním do komoditních termínových smluv.

K nákladům řízení

- 57 Výdaje vzniklé belgické vládě, nizozemské vládě, řecké vládě a vládě Spojeného království, jakož i Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu předložil College van Beroep voor Bedrijfsleven usnesením ze dne 28. dubna 1993, rozhodl takto:

- 1) Článek 59 Smlouvy o EHS musí být vykládán v tom smyslu, že se týká služeb, které poskytovatel nabízí telefonicky potenciálním příjemcům usazeným v jiných členských státech a které poskytuje, aniž by se přemístil, z členského státu, ve kterém je usazen.
- 2) Právní úprava členského státu, která zakazuje poskytovatelům služeb usazeným na jeho území obracet se prostřednictvím nevyžádaných telefonních hovorů na potenciální zákazníky usazené v jiných členských státech za účelem nabízení svých služeb, představuje omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 59 Smlouvy.
- 3) Článek 59 Smlouvy nebrání vnitrostátní právní úpravě, která s cílem chránit důvěru investorů ve vnitrostátní finanční trhy zakazuje praxi spočívající v obracení se prostřednictvím nevyžádaných telefonních hovorů na potenciální zákazníky usazené v jiných členských státech za účelem nabízení služeb spojených s investováním do komoditních termínových smluv.

Rodríguez Iglesias

Shockweiler

Kapteyn

Gulmann

Mancini

Moitinho de Almeida

Murray

Edward

Puissochet

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. května 1995.